

Arrest

nr. 188 687 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 13 augustus 2015 in de wijk Al-Jamia woonde. Op 13 augustus 2015 bent u vertrokken naar de wijk Al-Ghazaliya, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan en stopte in 2008 met uw studies. U heeft gewerkt in een supermarkt en de laatste negen à tien jaar had u een eigen falafelrestaurant, dat op de naam van uw vader stond. U werkte in dat falafelrestaurant tot midden juli 2015.

In 2014 passeerde u samen met uw neef M.N. een checkpoint met de auto van uw vader. De politieagent zag dat er een kogel door de achterkant van de auto was gegaan en beschuldigde jullie ervan hen beschoten te hebben. Twee bewakers (van de zgn. Al-Haras) woude u meenemen, maar iemand anders had de auto herkend en uw vader gebeld. Uw vader was vervolgens naar de checkpoint

gekomen om een uitleg te geven, waarna u vrijgelaten werd. Dichtbij uw falafelrestaurant was een checkpoint van Al-Haras en in maart 2015 ging u samen met uw vader uw restaurant openen toen u benaderd werd door vier gemaskerde mannen, u vermoedt dat zij tot een soennitische militie behoorden. Ze hadden hun pistolen op jullie gericht, vroegen waarom jullie falafel verkochten aan Al-Haras en zeiden dat jullie verraders waren omdat jullie banden hadden met Al-Haras. Op dat moment kwamen de bewakers van Al-Haras net aan en ontstond er een schietpartij tussen hen en de gemaskerde mannen, waardoor u en uw vader konden wegvlugten. In mei 2015 waren u en uw vader thuis toen twee auto's passeerden en onbekende mannen in de wagens het vuur op jullie openden. Tijdens dit incident raakte uw vader gewond aan zijn arm. In juni 2015 was er een schietpartij tijdens een voetbalmatch, waarna de politie kwam en u samen met twee andere personen meenamen voor een dag meenamen naar het politiekantoor. Daar namen ze uw vingerafdrukken, die ze bij alle overheidsdiensten, checkpoints en aan de luchthaven publiceerden, en zeiden ze dat als er iets in de Jamia-wijk zou gebeuren, ze jullie als eersten zouden meenemen. Hierna werd u vrijgelaten. In juli 2015 was u aan het wandelen naar het voetbalplein toen u door onbekende personen geslagen werd. Uw tanden werd uitgeslagen en u verloor hierbij ook uw oog. Na dit incident ging u naar het ziekenhuis, waar u een kunsttoeg kreeg en na 20 à 25 dagen ontslagen werd. Rond 13 augustus 2015 had u ook een enveloppe met een kogel erin ontvangen en was u zeker dat dit als doodsb bedreiging aan u gericht was. Hierop besloot u gedurende vijf dagen naar uw tante in Al-Ghazaliya te gaan alvorens het land te verlaten. Op 18 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u het vliegtuig naar Turkije. Op 25 september 2015 reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 19 oktober 2015 en op 21 oktober 2015 diende u hier een asielaanvraag in.

In Irak hield u ook van een sjiitisch meisje, Z.. Er waren echter ook twee sjiitische jongens die met haar wilden trouwen, maar Z. weigerde met hen te trouwen. Na uw vertrek uit Irak hebben deze twee jongens haar geslagen en verminkt, waarna ze overleed. De twee jongens zijn naar Z.'s familie geweest om u ervan te beschuldigen Z. gedood te hebben. Omdat u soenniet bent en zij sjiitisch gelooft Z. haar familie de twee sjiitische jongens en is er een stammengeschil ontstaan. Om deze reden haar familie u nu doden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van enkele medische verslagen betreffende uw oog en twee foto's van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo dient er allereerst te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw arrestaties. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u, uw vader en uw neef Mohammad Nabil eind 2014 gearresteerd werden aan een checkpoint omdat er een kogel in jullie achterband zat, de officier in kwestie zei dat jullie op de checkpoint geschoten hadden en jullie de volgende dag vrijgelaten werden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Tijdens het gehoor op het CGVS rept u in eerste instantie met geen woord over deze gebeurtenis, enkel wanneer u hiermee geconfronteerd wordt gaat u hier verder op in en beweert u plots dat er een kogel door de achterkant van de auto was binnengegaan en dat jullie na enkele minuten al vrijgelaten werden (CGVS, p. 15). Daarenboven beweert u tijdens het gehoor op het CGVS ook dat er in juni 2015 een schietpartij was bij een voetbalmatch en u, samen met twee andere personen, hierna willekeurig door de politie voor een dag aangehouden werd. Tijdens uw aanhouding zouden ze uw vingerafdrukken genomen hebben en tegen u gezegd hebben dat als er nog iets gebeurd in de Jamia-wijk, ze u als eerste zouden meenemen (CGVS, p. 7 en 12-15). Het is echter zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord rept over deze arrestatie, dit terwijl u nochtans letterlijk gevraagd werd of u ooit gearresteerd bent geweest (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Hiermee geconfronteerd beweert u dat die arrestatie maar voor enkele uren was en u het daardoor niet als een echte arrestatie zag. Deze uitleg kan echter niet overtuigen daar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS wel de arrestatie van 2014 vermeldde, terwijl u nochtans beweerde dat deze arrestatie slechts enkele minuten duurde (CGVS, p. 15).

Ten tweede legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de schietpartij bij u thuis. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat 7 gemaskerde mannen de poort van uw huis open duwden, naar binnen drongen, begonnen te schieten en de auto van uw vader in brand staken (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u niet weet met hoeveel personen zij waren, zij in de auto bleven en vanuit het autoraam schoten. Hiermee geconfronteerd beweert u nooit gezegd te hebben dat ze bij u thuis binnendrongen (CGVS, p. 20).

Ten derde kan er ook een discrepantie tussen uw verklaringen vastgesteld worden wat betreft de enveloppe met de kogel die u ontvangen zou hebben. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst beweerde dat u de enveloppe vijf dagen na uw terugkeer uit het ziekenhuis ontvangen had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u deze enveloppe 20 à 25 dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis ontvangen had (CGVS, p. 23), toch een aanzienlijk verschil. Tot slot verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook nog dat u Irak op 15 augustus 2015 verlaten had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS dan weer aanhaalde Irak op 18 augustus 2015 verlaten te hebben (CGVS, p. 6 en 10). Dit laatste toont minstens aan dat u de chronologie van uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Geconfronteerd met bovenstaande discrepanties beweert u stevast dergelijke zaken nooit gezegd te hebben of haalt u aan dat u omwille van de medische problemen met uw oog, en de medicatie die u in dit verband dient te nemen, problemen hebt met uw geheugen (CGVS, p. 15). Ter staving legt u enkele medische documenten voor. Hoewel deze documenten aantonen dat u daadwerkelijk een probleem hebt met uw oog, tonen deze documenten geenszins aan dat u hierdoor ook een probleem met uw geheugen zou hebben. Uw verklaring over de problemen met uw geheugen kunnen bijgevolg ook niet overtuigen. Gelet op de zeer duidelijke verschillen in uw verklaringen en de opeenstapeling van discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen, kunnen uw verklaringen uw geloofwaardigheid niet herstellen, wel integendeel. Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot uw asielmotieven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de taal Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde - zonder verdere toevoegingen of correcties te doen - met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ ter goedkeuring werden voorgelezen.

Ook slaagt u er niet in om tijdens het gehoor op het CGVS coherente verklaringen af te leggen. Zo haalt u in eerste instantie aan dat er in mei 2015 een ontvoeringspoging was aan het voetbalplein, waarbij u geslagen werd, en dat in juli 2015 uw huis werd beschoten (CGVS, p. 12). In een latere fase van het gehoor verklaart u echter dat u zich vergist hebt en dat niet het incident aan het voetbalplein, maar wel de schietpartij op uw huis het tweede incident was en dat dit zich in mei 2015 heeft afgespeeld. Het incident aan het voetbalplein zou zich daarentegen hebben voorgedaan in juli 2015 (CGVS, p. 19). Waar u aanvankelijk ook verklaarde dat er bij het incident aan het voetbalplein een 'Hummer' van Al-Haras aangereden kwam, waarop er een schietpartij ontstond tussen Al-Haras en uw belagers, beweert u later dat er bij dat incident helemaal geen mannen van Al-Haras betrokken waren (CGVS, p. 12 en 22). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Aangezien u telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Dat u ook over het verliezen van uw éne oog tegenstrijdige verklaringen aflegt is onbegrijpelijk, gezien de grote impact hiervan op uw verdere leven. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u uw oog eind juni of begin juli 2015 verloor, nadat de militie naar u gekomen kwamen (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dan weer dat u door een kogel of een stuk schrapnel uw oog verloor bij de schietpartij bij u thuis, terwijl u enkele vragen later dan weer terugkomt op uw eerdere verklaringen en beweert dat u uw oog verloren hebt bij het incident aan het voetbalplein (CGVS, p. 12 en 20-22). Van iemand die een zodanig ingrijpende gebeurtenis als het verliezen van zijn oog mee gemaakt heeft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hier duidelijke en coherente verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweert bovendien 20 à 25 dagen in het ziekenhuis van Al-Yarmouk behandeld te zijn geweest voor uw oog, u zou echter nooit een document ontvangen hebben betreffende uw opname in het ziekenhuis (CGVS, p. 10). Dat u 20 à 25 dagen in het ziekenhuis zou zijn opgenomen met toch wel een zeer ernstig letsel, zonder hier ooit enig document over ontvangen te hebben, is echter weinig waarschijnlijk. Dat u geen enkel Iraaks document kan voorleggen betreffende het verlies van uw oog onderstreept bijgevolg verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw oog verloren zou hebben. De door u voorgelegde medische attesten, die hier in België opgesteld zijn, bevestigen bovendien enkel dat u een oogprothese en infectie aan uw oog hebt, deze attesten tonen echter op geen enkele manier aan waar, wanneer of op welke wijze u uw oog verloren hebt. Bijgevolg hebben deze medische attesten geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Verder

tonen de foto's die u neerlegt, waarop uw vader en de wonde aan zijn arm te zien zou zijn, niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's genomen werden. Ook deze hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen door wie u precies geïnterviewd werd, u kan enkel zeggen dat het volgens u om een soennitische militie gaat. U heeft echter geen idee om welke soennitische militie het zou kunnen gaan, meer zelfs, u kan geen enkele soennitische militie opnoemen en zou ook geen informatie meer hebben proberen op te zoeken omtrent soennitische milities in Bagdad (CGVS, p. 16-17). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de militie die u en uw familie bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers de redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Voorts behoeft het incident aan uw falafelrestaurant, waarbij de militieleden u en uw vader bedreigden omdat jullie eten verkochten aan de bewakers van Al-Haras en waarbij een schietpartij ontstond met de bewakers van Al-Haras, nog extra aandacht. Ongeveer acht dagen na dit incident zou u uw restaurant terug geopend hebben en zou u daar zijn blijven werken tot juli 2015 (CGVS, p. 8 en 18). Het is echter hoogst merkwaardig dat u nadien, ondanks de duidelijke bedreiging tegen u en uw falafelrestaurant, geen stappen ondernomen hebt om te weten te komen wie de daders geweest zouden kunnen zijn (CGVS, p. 18). Bovendien bleef u werkzaam in de zaak, en was dit incident voor u geen reden om uw werk hier niet langer verder te zetten.

Verder dient de aandacht nog gevestigd te worden op het door u aangehaalde overlijden van uw vriendin Z. en het stammengeschil dat hieruit zou zijn voortgekomen. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over hoe u de dood van Z. te weten bent gekomen. Waar u aanvankelijk verklaart dat u Z. na uw aankomst in België belde, maar iemand anders opnam en die persoon tegen u zei dat Z. gestorven is (CGVS, p. 13), beweert u later dat de zus van Z. u gecontacteerd had om te zeggen dat haar zus gestorven was (CGVS, p. 23). Bovendien beweert u dat Z. gemarteld en vermoord werd door twee sjiiitische jongens en dat deze jongens ook aan de oorzaak liggen van de problemen die u nu heeft met Z. haar familie (CGVS, p. 13 en 23). Dat u de namen van deze twee jongens echter niet kent (CGVS, p. 24) doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven heeft uw familie tot op heden geen problemen meegemaakt als gevolg van dit stammengeschil (CGVS, p. 24). Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Daarenboven zou Z. om het leven zijn gekomen op een ogenblik dat u al het land had verlaten. Zelfs aangenomen dat een dergelijke gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan, kan het niet onmogelijk zijn om uw onschuld aan te tonen, aangezien u toen al niet meer in het land vertoefde. Los daarvan, is het weinig plausibel dat de ouders van Z., bedroefd om haar dood, zomaar deze twee jongemannen zouden geloven, zonder verder geen onderzoek in te stellen naar de dood van hun dochter. De wijze waarop u deze feiten schetst kan echt niet overtuigen.

Hiernaast stelt u ook dat ze u bij een eventuele terugkeer naar Irak direct gaan arresteren of doden vanaf het moment dat u één voet in de luchthaven zet (CGVS, p. 25). Dit zou het gevolg zijn van uw eerdere arrestatie van juni 2015, waarbij men uw vingerafdrukken genomen zou hebben en deze daarna in een systeem gepubliceerd heeft waardoor u gekend bent bij alle overheidsdiensten, checkpoints en de luchthaven (CGVS, p. 13). Niet alleen kan er op basis van uw tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan algemene geloofwaardigheid weinig geloof gehecht worden aan deze arrestatie, daarenboven ondermijnt het feit dat u op 18 augustus 2015 zonder problemen het vliegtuig kon nemen en het land kon uitreizen naar Turkije (CGVS, p. 23) op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen om bij een eventuele terugkeer naar Irak direct op de luchthaven gearresteerd te zullen worden.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op uw verklaringen betreffende uw reisweg. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u met het vliegtuig op legale wijze van Irak naar Turkije gereisd bent (zie Verklaringen DVZ, p. 10), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie dat u met de auto naar Turkije gereisd bent. Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van bij de DVZ blijft u erbij dat u met de auto naar Turkije gegaan bent (CGVS, p. 11). In een latere fase van het gehoor spreekt u uw eigen echter andermaal tegen en verklaart u toch met het vliegtuig Irak verlaten te hebben (CGVS, p. 23). Dat u ook in het kader van uw reisweg tegenstrijdige verklaringen aflegt is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in

de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht

neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het

leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

*In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de **conventie van Genève dd. 28/07/1951**.*

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Irak.

Hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening.

Doordat hij samen met zijn vader een falafelrestaurant uitbaatte in de buurt van een checkpoint dat regelmatig bezocht werd door Iraakse regeringssoldaten, werd verzoeker bedreigd door gewapende (soenitische) militieleden en is verzoekers leven in gevaar.

Verzoekers vader werd door diezelfde militie mishandeld en is verminkt aan zijn arm.

Zelf verloor verzoeker zijn rechteroog bij een schietincident waarbij diezelfde militie betrokken was.

Kort nadat verzoeker in augustus 2015 het ziekenhuis had verlaten, vond hij een briefomslag met een kogel onder zijn deur.

Voor verzoeker was dit de directe aanleiding om zijn land te ontvluchten.

Verzoekers gezin leeft ondergedoken in Irak.

Uit verzoekers opeenvolgende gehoren (bij de DVZ en het CGVS), is gebleken dat hij onmogelijk een veilig leven in Irak zal kunnen hebben.

Verzoeker vreest dat hij het slachtoffer van wraakmaatregelen zal worden vanwege leden van een of andere soenitische militie en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen geven hiertegen.

Het huidige algemene klimaat in Irak, is trouwens dermate onveilig, dat verzoeker hoedanook niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten.

Volgens verzoeker is de bescherming tegen verdere bedreigingen en/of represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem kunnen garanderen.

De autoriteiten in zijn herkomstregio hebben weinig of geen vat op mensen die de vaste wil hebben om represailles uit te voeren; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de lokale autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft Irak verlaten omdat een veilig en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was.

De toestand werd voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten.

Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 24 oktober 2016, staat het vast dat in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer van represailles te zullen worden indien hij naar Irak wordt teruggestuurd.

In de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Het CGVS heeft een beoordelingsfout begaan.

Verzoeker is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing dd. 5 december 2016.

Het CGVS stelt de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze discrepanties zouden bevatten en tegenstrijdig zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde discrepanties en/of tegenstrijdigheden kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Bij de analyse van de verklaringen van verzoeker, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn gehoor, en die wél onderling correspondeerden, zelfs in de kleinste details, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen.

Volgens verzoeker zoekt het CGVS spijkers op laag water.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de milities en de schietincidenten en waarbij hij zijn rechteroog verloren had, wel degelijk eerlijk waren.

Het is niet uitgesloten dat verzoeker zich misschien, onbewust, in zijn opeenvolgende verklaringen op enkele onderdelen vergist heeft.

Wat ongetwijfeld de mogelijke inconsistentie in zijn verklaringen mee in de hand heeft gewerkt, heeft volgens verzoeker te maken met verwarringen die het gevolg zijn van ongewilde misverstanden of verkeerde communicaties of interpretatie tijdens het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de protection officer.

Het CGVS hield ten onrechte geen rekening met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan tijdens verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 februari 2016 enerzijds en zijn gehoor op het CGVS dd. 24 oktober 2016 anderzijds.

Volgens verzoeker heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen ; minstens werden zijn verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Irak de enige optie was voor zijn eigen veiligheid.

Verzoeker is van mening dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 24 oktober 2016 wel degelijk geloofwaardige informatie heeft gegeven waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Irak.

Het CGVS had eveneens ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen in Irak.

Verzoeker was het slachtoffer van een schietincident waarbij hij zijn oog had verloren.

Hij had vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.

Verzoeker wenst verder ook aan te halen dat hij momenteel bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is van doodsbedreigingen.

Verzoeker zal deze elementen ten gepasten tijde toevoegen aan zijn dossier.

Het is algemeen geweten dat gewelddadige mensen in Irak niet aarzelen om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Irak.

In Irak voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Irak alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiare beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De veiligheidssituatie is er op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg, zoals de bomaanslagen o.a. in Karada-Bagdad waarbij meer dan 300 burgers om het leven kwamen en honderden mensen gewond werden, duidelijk aantonen.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Bagdad hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening. Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in Bagdad momenteel nog niet gegarandeerd is. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij werd gearresteerd, bedreigd en beschoten, alsook dat hij wordt beschuldigd van de dood van zijn vriendin Z.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) het incident aan het checkpoint eind 2014, (b) de schietpartij bij een voetbalmatch in juli 2015, (c) de schietpartij bij hem thuis, (d) de ontvangen envelop met kogel, (e) het moment waarop hij Irak verliet, (f) het moment van de ontvoeringspoging bij het voetbalplein en de schietpartij bij hem thuis, (g) het verliezen van zijn oog, (h) de wijze waarop hij de dood van Z. zou hebben vernomen en (i) zijn reisweg, terwijl hij hiervoor geen afdoende verklaring kan bieden daar uit de voorgelegde medische documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen geheugenproblemen kunnen worden afgeleid, (ii) hij niet precies kan zeggen door wie hij werd gevisieerd en hij hier geen informatie over heeft proberen te vergaren, (iii) de bedreigingen aan zijn falafelrestaurant hem niet hebben weerhouden om zijn werk daar verder te zetten en hij evenmin meer informatie omtrent deze bedreigingen trachtte te bekomen, (iv) hij niet weet hoe de jongens heten die hem zouden hebben beschuldigd van de dood van Z. en hij daarenboven eenvoudig zijn onschuld daaromtrent kan aantonen vermits hij toen Irak reeds had verlaten, (v) zijn vrees dat hij meteen zal worden gearresteerd of gedood omdat zijn vingerafdrukken werden doorgegeven bij alle overheidsdiensten, checkpoint en de luchthaven niet te rijmen valt met zijn vertrek vanop de luchthaven, en (vi) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker verwijst naar het huidige algemene klimaat in Irak en aanvoert dat hij een permanent gevoel van onveiligheid zal kennen omdat de lokale autoriteiten in de praktijk hem nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat hiertoe geenszins. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker er *in casu* niet in slaagt zijn asielmotieven *in concreto* aannemelijk te maken.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de door de commissaris-generaal geciteerde discrepanties en/of tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen en niet van aard zijn afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, integendeel. De in de bestreden beslissing terecht opgeworpen tegenstrijdigheden betreffen immers kernaspecten van zijn asielrelaas, die wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Tevens laat verzoeker na *in concreto* te duiden welke van zijn verklaringen volgens hem wél onderling tot in de kleinste details corresponderen zodanig dat ze de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden zouden overschaduwen, noch kan dit worden afgeleid uit het administratief dossier. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen wel degelijk eerlijk waren en dat hij zich misschien, onbewust, in zijn opeenvolgende verklaringen op enkele onderdelen heeft vergist, komt hij niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde blote veronderstelling. Tevens laat verzoeker opnieuw na om *in concreto* uiteen te zetten waar of wanneer er volgens hem sprake zou zijn van ongewilde misverstanden of verkeerde communicatie of interpretatie vanwege hemzelf, de tolk of de *protection officer*. Noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakten verzoeker of zijn raadsman melding van vertaal-, communicatie- of interpretatieproblemen.

Ook waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de door hem in Irak opgelopen traumatische ervaringen, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker laat immers na enig medisch of psychologisch attest voor te leggen waaruit een trauma in zijn hoofde zou kunnen blijken. Verder blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is geschied en maakten noch verzoeker, noch zijn raadsman melding van enig trauma in hoofde van verzoeker. Opnieuw komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER